

ΕΙΣ ΤΟ ΘΕΟ

Πολλαῖς φοραῖς ἐπόθησα
Ἐμπρός σ' ἐσέ τὰ γέρω τὸ κεφάλι,
Ὅταν μαυρίλα ὀλόπυκρη
Θωρῶ μεμιᾶς ἐμπρός μου τὰ προβάλῃ,
Καὶ μεσ' ἑτὰ μαῦρα στήθια μου
Καὶ ἑ τὴν ψυχὴν μου ἀλύπητα ἀρχινᾷ
Ἡ τρικυμία τοῦ κόσμου τὰ βογκᾷ.

Καὶ λυπημένος ἔρχομαι
Παρτοτεωρὰ σέ τούτῃ τὴν ἔρμια
Γιὰ τὰ σοῦ δείξω ὁ δύστηνος
Τὶ κλειῶ κρυφὰ ἑ τὴ δόλια μου καρδιά,
Καὶ σὰν παιδί σου ἐλεύθερα
Νὰ κλίνω ἐμπρός σ' ἐσέ τὰ γόνατά μου
Καὶ τὰ σοῦ πῶ τὰ τόσα σφάλματά μου.

Ἐμπρός σ' ἐσέ τὰ γόνατα
Γέρνω βαρεῖα καὶ ὑψόνω τὴν καρδιά,
Ἀλλὰ γιατί' ἑ τὰ στήθη μου
Δὲν ἀγροικῶ τὰ ἠχολογᾷ ἡ θρησκεία;
Γιατὶ λαχτάρα ἀκοίμητη
Τὰ σωθικά μου πάντα τὰ σπαράζῃ.
Καὶ ἡ τρικυμία ποτὲ τὰ μὴ ἡσυχάζῃ;

Ἐσὺ δὲ εἶσαι πῶπλασες
Αὐτὴ τὴ γῆ καὶ ὁ κόσμος σέ λατρεύει,
Ποῦ πάντα λάμψι ἀθάνατη
Μεμιὰ σκορπᾷ εἰς ὅποιον σέ πιστεύει;
Γιατὶ ἑ σ' ἐμὲ τὸ δύστηνον
Λίγο σου φῶς γιὰ μία στιγμὴ δὲ δείχνεις,
Ἡ ἀστροπελέκεια μου ἀπάνω δὲ ρίχνεις;

Δὲν εἶσαι ἐσὺ ποῦ χρῆσορες
Ὅλος χαρὰ ἑ τὴν πρώτην μου ἡλικίαν
Τόσα χρυσὰ μου ὀνειράτα
Τόσαις ἐλπίδες πῶκλεια ἑ τὴν καρδιά,
Ἐμπρός σ' ἐσέ δὲν ἔκλινε
Μὲ δακρυσμένο μάτι ἀγάλλει γάλλει
Ἡ μάρα μου τ' ὀλόμαντρο κεφάλι;

Σ' ἐσέ Θεὲ τῆς μίρας μου,
Σ' ἐσέ Θεὲ τῆς πρώτης μου ἡλικίας
Γορτιστὸς καὶ ὀλότρεμος
Τοὺς στεναγμοὺς ὑψόνω τῆς καρδίας
Ἐσέ ζητῶ ἑ τὰ στήθη μου.
Πόδες μιά μέρα δεύτερον οὐρανὸν σου
Κι' ὅπου μονοκρίζει ὁ ἄδικος θυμὸς σου.

Δὲν τρέχω πάντα μόνος μου
Ζητῶντας ἡ καρδίαν μου ἡ πορευμένη
Μιὰ ρέα χαρὰ πρωτάκουστη,
Μιὰν εὐτυχίαν σ' ὅλον τὸν κόσμον ξένη.
Δὲν τρέχω πάντα ἀνήσυχος
Μιὰν ἀγνώστη ὠμορφίαν γιὰ τὰ λατρεύω
Μὰ ἔρα Θεὸν γυνεύει τὰ πιστεύω.

Εἰς τὰ χρυσὰ τὰ χρόνια μου
Σ' ἔρα Θεὸν ἐπίστευε ἡ καρδιά
Κ' ἔρας Θεὸς εὐρίσκεται
Μοράχα γιὰ τὴν ἄδωλη ἡλικίαν;
Στὴ γῆ δὲν πρέπει ὁ ἄνθρωπος
Νὰ τρέφῃ ἑ τὴν ψυχὴν του μιὰν ἐλπίδα;
Ἀλλὰ ἀφ' τὴ γῆ δὲν ἔχουμαι πατρίδα;

Ἄς ἀγριέψῃ ἡ θάλασσα
Κι' ἄς μὴ προβάλῃ πλεῖα καινούργια μέρα,
Τὰ μαριωμένα κύματα
Ἄς σηκωθοῦν ἐπάνον ἑ τὸν αἰθέρα
Κι' ὁ ταπεινὸς ὁ ἄνθρωπος
Ἀφ' τὸ γλυκὸ τὸν ὕπνον του ἄς ξυπνήσῃ
Τὴ φωνὴν μου μὲ τρόμον τ' ἀγροικήσῃ,

Ἄς γούρῃ ἀπὸ τὸ πλάγι μου
Κι' ὅλος θυμὸς ἑ τὸ πρόσωπο ἄς μοῦ ρίξῃ
Πυκρὸ πυκρὸ ἔρα σκέπασμα
Καὶ μὲ τῶρα του δάκτυλο ἄς μὲ δείξῃ
Γιὰ μιὰ πικρὴν ἀλήθειαν
Ποῦναι γιὰ μένα ἀκοίμητη φοβέρα
Σ' τὸν οὐρανὸν δὲν ἔχω ἐγὼ πατέρα.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

